

Vážení čtenáři právě vychází číslo 11/2018 časopisu MRAVENČÍ LISTY. Snad s námi budete spokojeni i tentokrát a přejeme vám potěšení z našeho čtení. V úvodu si připomeneme významné dny, které si spolu s námi můžete oslavit.

1. 11.	Svátek všech svatých
1. 11.	Světový den veganství
2. 11.	Památka zesnulých
3. 11.	Den bez pesticidů
5. 11.	Mezinárodní den romského jazyka
6. 11.	Mezinárodní den prevence ničení životního prostředí v průběhu válek a ozbrojených konfliktů
9. 11.	Mezinárodní den boje proti fašismu a antisemitismu
10. 11.	Světový den vědy pro mír a rozvoj
11. 11.	Mezinárodní den válečných veteránů
13. 11.	Mezinárodní den nevidomých
14. 11.	Světový den diabetiků
14. 11.	Den bez aut
15. 11.	Den vězněných spisovatelů
16. 11.	Mezinárodní den tolerance
17. 11.	Mezinárodní den předčasně narozených dětí
17. 11.	Mezinárodní den studentstva
18. 11.	Mezinárodní nekuřácký den

19. 11.	Světový den toalet
19. 11.	Světový den prevence týrání a zneužívání dětí
20. 11.	Světový den chronické obstrukční plicní nemoci
20. 11.	Den industrializace Afriky
20. 11.	Světový den dětí
21. 11.	Světový den televize
21. 11.	Světový den pozdravů
21. 11.	Mezinárodní den filozofie
25. 11.	Mezinárodní den za odstranění násilí páchaného na ženách
25. 11.	Mezinárodní den bez nákupů
28. 11.	Mezinárodní den nekupování ničeho
29. 11.	Mezinárodní den solidarity s lidem Palestiny

1. 11. Svátek všech svatých

Svátek všech svatých neboli slavnost všech svatých připomíná všechny svaté, nikoli pouze ty, kteří byli oficiálně kanonizováni. Tento svátek slaví všichni křesťané – západní křesťanství slaví svátek všech svatých v tento den, tj. 1. listopadu, východní křesťané, kteří užívají většinou Juliánský kalendář slaví první neděli po letnicích. Většina západních křesťanů i Římskokatolická církev navazují na 2. listopadu, na který připadá památka zesnulých.

2. 11. Památka zesnulých

Památka všech věrných zesnulých či vzpomínka na všechny věrné zesulé, nebo lidově řečeno – dušičky, jsou svátkem, kdy se Římskokatolická církev modlí za zemřelé. Tradičně se v našich zemích navštěvují hřbitovy, pokládají se květiny a zapalují se svíce. Vzpomínky na zemřelé se drží ve všech koutech světa, ovšem v podstatně jiné formě než u nás. Nejznámější variantou tohoto svátku, který se postupně dostává i k nám je Halloween.

Halloween

Anglosaský svátek Halloween, který se koná 31.10. je stále oblíbenější i u nás v České Republice. Typické jsou na akce ve stylu Halloweenu kostýmy duchů, čarodějnic, nejružnějších strašidel, kostlivců, upírů a zombie, ovšem není neobvyklé, pokud tuto akci někteří pojmu jako klasický karneval a vyberou si v podstatě jakýkoli kostým.

Zdroj: Centrum.cz

Povídky, tvorba a ostatní očima Mravence.

Je podzim a my vám nabízíme pokochat se pohledem na podzimní krajinu.

Foto: Milan Pulec

Děkujeme Zdenku Kratochvilovi za konverzi fotografií z mobilu.

Narozeniny, oslavy a svátky v Mravenci

Největší oslavu a svátek si myslíme, že mají studenti a to dne 17. listopadu, kdy proběhla tzv. Sametová revoluce.

17. listopad – Den boje za svobodu a demokracii

17. listopad, po světě známý jako Mezinárodní den studentstva, se v Česku vztahuje ke dvěma historickým milníkům, jež od sebe dělí půl století: uzavření českých vysokých škol v roce 1939 a začátek sametové revoluce v roce 1989.

Od roku 2000 se obě události v České republice uctívají státním svátkem. Do té doby měl 17. listopad statut významného dne. Výročí boje studentů za svobodu a demokracii si připomínají i občané Slovenské republiky.

Tento den je rovněž Mezinárodním dnem studentstva, který odkazuje právě na události v protektorátu roku 1939. Rozbuškou k nim se stala pražská demonstrace po pohřbu studenta Jana Opletala 15. listopadu 1939, která přerostla v protiokupační protesty. Opletal podlehl čtyři dny předtím následkům střelného zranění, jež utrpěl během násilného potlačení tiché demonstrace studentů u příležitosti 21. výročí vzniku Československa. Adolf Hitler poté nařídil uzavření všech českých vysokých škol, k němuž došlo právě 17. listopadu. V zemi proběhlo rozsáhlé zatýkání mezi studenty. Více než tisícovka jich byla převezena do koncentračního tábora Sachsenhausen, z něž už se

někteří nevrátili. V bývalých ruzyňských kasárnách pak Němci popravili devět studentů, kteří podle nich stáli v čele studentských organizací.

Pietní pochod přerostl v protistátní demonstraci

Půlstoletí staré události si občané připomněli také v roce 1989, kdy povolené pietní shromáždění studentů přerostlo v protirežimní demonstraci, jež byla nelítostně potlačena. Akce odstartovala sametovou revoluci, která vedla ke svržení totalitního režimu v Československu.

Foto z demonstrace 17. 11. 1989

Poděkování

Ke dni 100 let Československa jsme slavili v našem chráněném bydlení Mravenec dva další společenské dny, při kterých jsme luštili kvízové otázky na témata událostí z kultury, vědy a sportu. Chceme poděkovat zaměstnancům chráněného bydlení Mravenec za práci a péči, kterou nám věnovali. Zvláštní poděkování pak patří paní ředitelce Heleně Plaché za organizaci zmíněného kvízu.

Ukradený spis 139/VII, odd. C

Karel Čapek

No ano, to bude má soukromá věc; služebně to nejde. – Nebo se to může rozdělit těm civilním detektivům, že? – Ale ovšem, ty o tom jako nevíš; ale kdybys těm lidem nějak naznačil, že plukovník Hampl slíbil deset tisíc – Tak dobře, tak ať to řekne tvůj strážmistr. Prosím tě, kamaráde! – Tedy promiň. Děkuju ti.” Plukovníku Hamplovi se poněkud ulevilo po tomto štědrém rozhodnutí; měl dojem, že teď aspoň má sám nějaký podíl na stíhání toho zatraceného zlodějského špióna. Lehl si na sofa, protože byl unaven tím rozčilováním, a maloval si, jak sto, dvě stě, tři sta mužů (všichni byli zrzaví a cenili veverčí zuby jako pan Pištora) prohlížejí vlaky, zastavují auta letící k hranicím, čekají na svou kořist za rohem ulice a náhle vykročí se slovy: “Ve jménu zákona. Pojdte se mnou a držte hubu.” Pak se mu zdálo, že skládá zkoušku z balistiky na vojenské akademii, i hekal těžce a probudil se zpocen. Někdo zvonil. Plukovník Hampl vyskočil a pokoušel se srovnat své myšlenky. Ve dveřích se zjevily veverčí zuby pana Pištory. “Tak už jsem tady,” řekly veverčí zuby. “Tak prosím, byl to on.” “Kdo?” snažil se pochopit plukovník. “No přece Andrlík,” podivil se pan Pištora tak, že přestal cenit zuby. “Kdopak jiný? Pepek je totiž na Pankráci.” “Ale co máte pořád s tím Andrlíkem?” utrl se netrpělivě plukovník. Pak Pištora vykulil svá světlá očka. “Ale přece on ukradl ty makaróny ze špajzu,” pravil důtklivě. “Už ho zbalili na komisařství. Prosím, ale já jsem se přišel zeptat – On Andrlík

říká, že prý v té pikslu žádné makaróny nebyly, že tam bylo jen takové lejstro. Tak jestli to je jako pravda.” “Člověče,” vykřikl plukovník bez dechu, “kde máte to lejstro?” “V kapse,” vycenil zuby pan Pištora. “Kampak jsem to –,” pravil hrabaje se v listrovém sáčku, “– aha. Je to vaše?” Plukovník mu vytrhl z ruky drahocenný, pomačkaný spis číslo 139/VII, odd. C. Oči se mu zalily slzami úlevy. “Človíčku zlatý,” vydechl, “já bych vám za to dal nevímcu. Ženo,” zařval, “pojď sem. To je pan komisař – pan inspektor eh –” “Agent Pištora,” řekl mužiček ukazuje svůj chrup co nejpotěšeněji. “Tak on už našel ten ukradený spis,” hlaholil plukovník. “Jdi, ženo, přines skleničky a koňak. Pane Pištoro, já bych... ani nevíte jak... totiž abyste věděl... Napijte se, pane Pištoro.” “Vždyť to nic nebylo,” zubil se pan Pištora. “Pane, ta piše! Jo, a ta piksla, milostpaní, je na komisařství.” “Čert vem pikslu,” burácel blaženě plukovník. “Ale drahý pane Pištoro, jak jste tak rychle ten spis našel? Na zdraví, pane Pištoro!” “Ať slouží,” děl pan Pištora uctivě. “Božíčku, to nic není. Když je vylomený špajz, tak jdeme na Andrlíka nebo na Pepka, ale Pepek teď krouží dva měsíce na Pankráci. Když je to půda, tak to máme Píseckýho, Tonderu chromáka, Kanera, Zimu a Housku.” “Ale, ale,” divil se plukovník. “Poslouchejte, a jakpak když je dejme tomu případ špionáže? Prosit, pane Pištoro!” “Děkuju uctivě. – Jako špionáž, to my u nás nemáme. Ale mosazné klíky, to je Čeněk a Pinkus, na měděné dráty je teď jenom jeden, nějaký Toušek, a když to jsou pivní trubky, tak to musí být Hanousek, Buchta nebo Šlesinger. Pane, to my jdeme

najisto. A kasaře, ty máme z celé republiky. Je jich – hup!, je jich teď dvacet sedm, ale šest jich sedí.” “Patří jim to,” prohlásil plukovník krvelačně. “Pane Pištoro, napijte se!” “Děkuju uctivě,” řekl pan Pištora, “ale já moc nepiju. Prosím, zdravíčko. Oni tihle – hup!, tihle gauneři, to není žádná inteligence, pane; každý umí jenom jeden kousek a ten dělá, dokud ho zase nechytne. Jako ten Andrlík. Aha, povídá, sotva mě zmerčil, to je pan Pištora skrz ten špajz. Pane Pištoro, to přece nestojí za to, dyť sem popad jen lejstro v pikslu. Dyť já sem se musel zdejchnout, dřív než sem něco namakal. – Tak poď, já mu povídám, ty troubo, vyfásneš za to nejmíň rok.” “Rok vězení?” mýnil plukovník Hampl soucítě. “Není to trochu moc?” “Ale vždyť je to vloupání,” vycenil zuby pan Pištora. “Tak děkuju uctivě, pane; já mám ještě jednu výkladní skříň, to bude Klečka nebo Rudl. A kdybyste něco potřebovali, tak se jen zeptejte na komisařství. Stačí říct pan Pištora.” “Prosím vás, pane,” řekl plukovník, “kdybyste snad – hm – za tu službu – Totiž to lejstro je... totiž nijak zvlášť, ale... já bych to nerad ztratil, víte? Tedy, kdybyste snad přijal za tu službu,” pravil honem a strčil panu Pištorovi do ruky padesátikorunu. Pan Pištora překvapením a dojetím zvažněl. “Ale to nebylo třeba,” řekl strkaje honem ruku s bankovkou do kapsy. “To přece nic nebylo – Tak já děkuju uctivě, pane; a kdybyste někdy zas potřebovali –” “Dal jsem mu totiž padesát korun,” řekl pan plukovník Hampl své ženě blahovinně.

Redakční rada: Milan Pulec,
Edita Černá